

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΡΟΜΑΝΤΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

SARAH J.
MAAS

Η
ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ
ΤΗΣ
ΦΩΤΙΑΣ

ΒΙΒΛΙΟ 3

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η κληρονομία της φωτιάς**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Heir of fire

Από τις Εκδόσεις Bloomsbury Publishing Inc., Νέα Υόρκη 2014

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sarah J. Maas

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έλλη Συλογίδου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Jim Tierney

ΧΑΡΤΗΣ: Virginia Allyn

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γωγώ Τρικεριώτη

© Sarah J. Maas, 2014

This translation of the Heir of fire is published by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc. All rights reserved.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2025

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2025

ISBN 978-618-01-6125-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979

Since 1979

Έδρα:

Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο:

Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800

Tel.: 2102804800

info@psychogios.gr

psychogios.gr

SARAH J.
MAAS

Η
ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ
ΤΗΣ
ΦΩΤΙΑΣ

Μετάφραση: Έλλη Συλογίδου

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ:

Γυάλινος Θρόνος
Το Στέμμα του Μεσονεκτίου

Η Λεπίδα της Ασασίνου

*Για τη Σούζαν πάλι...
που με τη φιλία της άλλαξε τη ζωή μου προς το καλύτερο
και χάρισε σ' αυτό το βιβλίο την ψυχή του*

ΙΡΙΑΓΙΑ

Β

Παγωμένες Ερημιές

Αμαρόθ

Τα Ερείπια της Μόρλα

Ζούγκλα της Μόρλα

Οι Δυτικές Ερημιές

ΜΠΡΑΪΑΡΚΛΙΦ

Το Βασίλειο των Μαγισσών

Ο Έρημος Τόπος

Οι Τραγουδιστές Αμμόλοφοι

Η Κόκκινη Έρημος

ΓΙΟΥΡΠΙΑ

Ζούγκλα Μπογκνάνο

Κόλπος του Όρο

Οαση του Μπάρι

Σιωπηλοί Ασασίνοι

Λόθ

Οι Μαύροι Αμμόλοφοι

Η Πάλη

ΖΑΝΤΡΙΑ

Ηφαιστειακές Φοές

Οι Μαύροι Αμμόλοφοι του Ροθ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΣΤΑΧΤΗΣ

Θεοί, έβραζε ο τόπος σε αυτό το άθλιο μέρος που ήθελε να ονομάζεται βασίλειο.

Ίσως, πάλι, απλώς να έμοιαζε πως έβραζε επειδή η Σελέινα Σαρντόθιεν είχε αράξει από τα μισά του πρωινού στο χείλος της κερραμοσκεπής, με το ένα μπράτσο να καλύπτει άνευρα τα μάτια της, καθώς ψηνόταν λίγο λίγο στον ήλιο, όπως οι άζυμες πίτες που αφήναν οι φτωχότεροι κάτοικοι της πόλης πάνω στα περβάζια των παραθύρων τους, μιας και η τσέπη τους δεν άντεχε να φτιάξουν τούβλινους φούρνους.

Στο μεταξύ, μα τους θεούς, τις είχε σιχαθεί εκείνες τις άζυμες πίτες –τέγκια τις ονόμαζαν. Είχε σιχαθεί την τραγανή, κρεμμυδένια γεύση τους, που ούτε μια κανάτα νερό δεν ήταν ικανή να ξεπλύνει. Και να μη δοκίμαζε ποτέ ξανά τέγκια στη ζωή της, δε θα της έλειπε διόλου.

Κυρίως επειδή μονάχα αυτές τις πίτες άντεχε η τσέπη της από τότε που αποβιβάστηκε στη Γουέντλιν, πριν από δύο εβδομάδες, και κίνησε για την πρωτεύουσα, τη Βαρέζε, ακριβώς όπως την είχε διατάξει η Αυτού Αυτοκρατορική Μεγαλειότητα και Κύριος του Κόσμου, ο βασιλιάς της Άνταρλιν.

Είχε καταντήσει να σουφρώνει πίτες και κρασί από τα καρότσια τωνπραματευτάδων, από την ώρα που της τέλειωσαν τα χρήματα, λίγο καιρό αφότου έριξε μια ματιά στο βαριά οχυρωμένο κάστρο από ασβεστόλιθο, στους επίλεκτους φρουρούς, στα βαθυγάλανα λά-

βαρα που ανέμιζαν πλαταγίζοντας περήφανα στον ξερό, καυτό άνεμο, κι αποφάσισε να μη δολοφονήσει τους στόχους που της είχαν ανατεθεί.

Έτσι, είχε περιοριστεί στις κλεμμένες πίτες... και στο κρασί. Ένα ξινό κόκκινο κρασί από τους αμπελώνες που κάλυπταν τους λοφίσκους ολόγυρα στην τειχισμένη πρωτεύουσα – κι είχε μια γεύση που αρχικά την είχε κάνει να το φτύσει, όμως τώρα πια της άρεσε πολύ... πάρα πολύ. Ιδίως από τη μέρα που αποφάσισε πως δεν την ένοιαζε ιδιαίτερα οτιδήποτε.

Άπλωσε το χέρι προς τα κεραμίδια που εκτεινόταν κεκλιμένα πίσω της, γυρεύοντας να πιάσει στα τυφλά την πήλινη κανάτα που είχε ανεβάσει πάνω στη στέγη εκείνο το πρωί. Λαχανιασμένη, δοκίμασε να τη βρει ψηλαφιστά και τότε...

Βλαστήμησε. Πού, στο κέρατο, ήταν το κρασί;

Ο κόσμος έγειρε στο πλάι κι ένα εκτυφλωτικό φως τον κατάπιε, καθώς η Σελείνα ανασηκωνόταν ανόρεχτα στους αγκώνες της. Πουλιά διέγραφαν κύκλους από πάνω της, φροντίζοντας να παραμένουν σε αρκετή απόσταση από το γεράκι με τη λευκή ουρά, που κούρνιαζε όλο το πρωί σε μια καμινάδα εκεί παραδίπλα, περιμένοντας να αρπάξει το επόμενο γεύμα του. Παρακάτω, ο δρόμος όπου εκτεινόταν το παζάρι έμοιαζε με θεσπέσιο αργαλειό χρωμάτων και ήχων, κατακλυσμένος από γαϊδουράκια που γκάριζαν, εμπόρους που διαλαλούσαν τηνπραμάτεια τους, φορεσιές ξένες αντάμα με οικείες και το κροτάλισμα των τροχών πάνω στο ξεπλυμένο πλακόστρωτο. Μα πού, στο καλό, ήταν...

Α, να, εκεί. Κρυμμένο κάτω από ένα βαρύ, κόκκινο κεραμίδι, για να παραμένει δροσερό. Εκεί ακριβώς που το είχε παραχώσει η ίδια, ώρες νωρίτερα, όταν σκαρφάλωσε πάνω στη σκεπή της πελώριας στεγασμένης αγοράς για να παρατηρήσει την περίμετρο των τειχών του κάστρου, δύο οικοδομικά τετράγωνα παραπέρα. Ή ότι τέλος πάντων της είχε φανεί πως ηχούσε αρκετά επίσημο και χρήσιμο, προτού συνειδητοποιήσει πως προτιμούσε χίλιες φορές να αράξει στις σκιές· σκιές που τις είχε ζεματίσει προ πολλού ο ανελέητος ήλιος της Γουέντλιν, εξαφανίζοντάς τες.

Η Σελείνα κατέβασε μια γερή γουλιά κρασί από την κανάτα... ή, τουλάχιστον, αυτό προσπάθησε να κάνει. Η κανάτα ήταν άδεια, πράγμα που η νεαρή γυναίκα υπέθεσε πως ήταν για καλό, γιατί, μα τους θεούς, το κεφάλι της έφερε σβούρες. Έπρεπε να βρει νερό και ακόμα λίγες πίτες. Και ίσως κάτι για να μαλακώσει ο ξεγυρισμένος πόνος από το σκισμένο χείλος και το γδαρμένο ζυγωματικό της, που τα είχε κονομήσει αμφοτέρω χθες τη νύχτα σε κάποια από τις ταβέρνες της πόλης.

Βογκώντας, η Σελείνα γύρισε μπρούμυτα και παρατήρησε τον δρόμο, καμιά δωδεκαριά μέτρα χαμηλότερα. Πλέον αναγνώριζε τους φρουρούς που περιπολούσαν εκεί – είχε μαρκάρει τα πρόσωπα και τα όπλα τους όπως ακριβώς είχε κάνει και με τους φρουρούς που έστεκαν πάνω στα ψηλά τείχη του κάστρου. Είχε απομνημονεύσει τις αλλαγές βάρδιας και τον τρόπο που άνοιγαν τις τρεις πελώριες πύλες που οδηγούσαν μέσα στο κάστρο. Καταπώς φαινόταν, οι Άσριβερ και οι πρόγονοί τους έπαιρναν τα θέματα της ασφάλειας πολύ σοβαρά.

Είχαν περάσει δέκα μέρες αφότου η Σελείνα έφτασε στη Βαρέζε, έχοντας τραβήξει εκεί γραμμή μετά την αποβίβασή της στις ακτές. Όχι επειδή είχε καμιά ιδιαίτερη καούρα να εξοντώσει τους στόχους της, αλλά επειδή η πόλη ήταν τόσο μεγάλη, που λογάριάζε πως εκεί είχε τις μεγαλύτερες πιθανότητες να αποφύγει τους αξιωματούχους της υπηρεσίας αλλοδαπών από τους οποίους είχε ξεγλιστρήσει αντί να εγγραφεί στο τάχα μου αγαθών προθέσεων πρόγραμμα εργασίας που προωθούσαν. Το γεγονός ότι έσπευσε στην πρωτεύουσα της είχε προσφέρει επίσης την καλοδεχούμενη ευκαιρία να βρει πράγματα να ασχολείται, έχοντας περάσει προηγουμένως βδομάδες ολόκληρες στη θάλασσα, εκεί που δεν της έκανε κέφι να ασχοληθεί με οτιδήποτε άλλο πέρα από το να ξαπλώνει στη στενή κουκέτα της, σ' εκείνη τη στενόχωρη καμπίνα, ή να ακονίζει τα όπλα της με σχεδόν θρησκευτικό ζήλο.

Μια δειλή είσαι, τίποτε άλλο, της είχε πει η Νιχίμια.

Κάθε πέρασμα πάνω από το ακόνι αντηχούσε εκείνη τη λέξη. *Δειλή, δειλή, δειλή.* Την ακολουθούσε σε κάθε λεύγα εκείνου του ωκεανού.

Είχε δώσει έναν όρκο – έναν όρκο να απελευθερώσει την Ίλγουεϊ. Οπότε, ανάμεσα σε στιγμές απόγνωσης, οργής και οδύνης, ανάμεσα στις σκέψεις που έκανε για τον Κέολ και τα Κλειδιά κι όλα όσα είχε αφήσει πίσω της κι είχε χάσει, η Σελείνα είχε καταλήξει σε ένα σχέδιο, το οποίο θα εφαρμόζε όταν έφτανε σ' αυτές τις ακτές. Ένα σχέδιο –παλαβό και άκρως απίθανο– να απελευθερώσει το σκλαβωμένο βασίλειο: να βρει και να καταστρέψει τα Κλειδιά που ο βασιλιάς της Άνταρλιν είχε χρησιμοποιήσει προκειμένου να στήσει την απαίσια αυτοκρατορία του. Η Σελείνα ευχαρίστως θα θυσιαζόταν προκειμένου να φέρει εις πέρας το σχέδιο.

Μονάχα εκείνη, μονάχα εκείνος. Ακριβώς όπως έπρεπε να γίνει καμία απώλεια ζωής, πέρα από τη δική της, καμία μαγαρισμένη ψυχή, πέρα από τη δική της. Θα χρειαζόταν ένα τέρας προκειμένου να καταστρέψει ένα άλλο τέρας.

Και αφού ήταν υποχρεωμένη να βρίσκεται εδώ, χάρη στις άκρως άστοχες αλλά αγαθές προθέσεις του Κέολ, τότε τουλάχιστον θα συγκέντρωνε τις απαντήσεις που χρειαζόταν. Υπήρχε στην Ιρίλγια ένα άτομο που ήταν παρόν όταν είχαν χρησιμοποιηθεί τα Κλειδιά από μια φυλή κατακτητών δαιμόνων, που τα είχαν αλλοιώσει μετατρέποντάς τα σε τρία εργαλεία τόσο τεράστιας δύναμης, που είχαν παραμείνει κρυμμένα επί χιλιάδες χρόνια, έχοντας σχεδόν εξαφανιστεί από τη συλλογική μνήμη. Η βασίλισσα Μείβ των Ξωτικών. Η Μείβ γνώριζε τα πάντα... όπως ήταν αναμενόμενο από ένα πλάσμα που η ηλικία του δεν είχε μετρημό.

Οπότε, το πρώτο βήμα του βλακώδους σχεδίου της ήταν απλό: να αναζητήσει τη Μείβ, να βρει τις απαντήσεις στο πώς να καταστρέψει τα Κλειδιά κι ύστερα να επιστρέψει στην Άνταρλιν.

Ήταν το λιγότερο που θα μπορούσε να κάνει. Για τη Νιχίμια, για... ένα σωρό άλλους ανθρώπους. Από την ίδια δεν απέμενε τίποτα ουσιαστικά. Μονάχα στάχτες και μια άβυσσος, κι εκείνος ο άρρηκτος όρκος που είχε χαράξει πάνω στη σάρκα της, απέναντι σ' εκείνη τη φίλη που την είχε διακρίνει στις πραγματικές της διαστάσεις.

Όταν είχαν δέσει στο μεγαλύτερο λιμάνι της Γουέντλιν, η Σελείνα δεν μπορούσε να μη θαυμάσει την προσοχή με την οποία κινού-

νταν το πλοίο καθώς σίμωνε στις ακτές – το πλήρωμα περίμενε ώσπου να έρθει μια αφέγγαρη νύχτα, οπότε έκρουσαν τη Σελέινα και τις άλλες γυναίκες, πρόσφυγες από την Άνταρλιν, στο μαγειρείο όσο το πλοίο έπλεε στα μυστικά κανάλια που εκτείνονταν στον κοραλλιογενή ύφαλο. Ήταν λογικό: ο ύφαλος αποτελούσε τη βασική γραμμή άμυνας, εκείνη που κρατούσε τις λεγεώνες της Άνταρλιν μακριά από αυτές τις ακτές. Ήταν επίσης μέρος της αποστολής της εδώ ως Υπέρομαχος του βασιλιά.

Αυτό ήταν το άλλο ζήτημα που επέμενε να γυροφέρει στο βάθος του μυαλού της: να βρει τρόπο να εμποδίσει τον βασιλιά να εκτελέσει τον Κέολ ή την οικογένεια της Νιχίμια. Ο βασιλιάς είχε ορκιστεί πως αυτό θα έκανε έτσι και αποτύγγανε η Σελέινα στην αποστολή της, να βρει τα ναυτικά αμυντικά σχέδια της Γουέντλιν και να δολοφονήσει τον βασιλιά και τον πρίγκιπα στη διάρκεια της ετήσιας εσπερίδας που διοργάνωναν το Θερινό Ηλιοστάσιο. Η Σελέινα, όμως, άφησε κατά μέρος όλες εκείνες τις σκέψεις με το που έδесе το πλοίο και οι γυναίκες οδηγήθηκαν σαν πρόβατα στην ακτή για να τις αναλάβουν οι αξιωματούχοι του λιμανιού.

Πολλές από κείνες τις γυναίκες ήταν ολότελα φοβισμένες, καθώς τα μάτια τους γυάλιζαν από τον αντίλαλο όποιων φρικτών καταστάσεων τους είχαν τύχει στην Άνταρλιν. Οπότε, ακόμα και μετά που εξαφανίστηκε από το πλοίο, πάνω στην αναμπουμπούλα της άφιξης στο λιμάνι, η Σελέινα είχε παραμείνει σε μια σκεπή εκεί παραδίπλα όσο οι γυναίκες οδηγούνταν μέσα σε ένα κτίριο – για να βρουν σπίτια και δουλειά. Όμως οι αξιωματούχοι της Γουέντλιν θα μπορούσαν αργότερα να τις οδηγήσουν σε κάποιο απόμερο σημείο της πόλης και να τους κάνουν ό,τι ήθελαν. Να τις πουλήσουν. Να τις κακοποιήσουν. Πρόσφυγες ήταν, ανεπιθύμητες, χωρίς δικαιώματα. Χωρίς φωνή.

Η Σελέινα, όμως, δεν είχε παραμείνει εκεί επειδή υπέκλυσε στους παρανοϊκούς φόβους της. Όχι· στη θέση της, θα είχε παραμείνει και η Νιχίμια, για να βεβαιωθεί ότι ήταν ασφαλείς. Με το που το συνειδητοποίησε αυτό, η Σελέινα πήρε τον δρόμο για την πρωτεύουσα αμέσως μόλις βεβαιώθηκε ότι οι γυναίκες ήταν εντάξει. Το να βρει

τρόπο να τρυπώσει στο κάστρο ήταν απλώς κάτι για να απασχολείται ενόσω αποφάσιζε πώς θα εκτελούσε τα πρώτα βήματα του σχεδίου της· όσο πάσχιζε να πάψει να σκέφτεται τη Νιχίμια.

Τα πράγματα είχαν εξελιχθεί μια χαρά... όμορφα κι εύκολα. Βρίσκοντας κρυψώνες στα δασάκια και τους αχυρώνες που συναντούσε στη διαδρομή, είχε διασχίσει την επαρχία λες κι ήταν σκιά.

Γουέντλιν. Ένας τόπος μύθων και τεράτων, θρύλων και εφιαλτών, που αποκτούσαν σάρκα και οστά.

Το βασίλειο αυτό καθαυτό ήταν μια έκταση που αποτελούνταν από ζεστές, βραχώδεις ερήμους και πυκνά δάση, τα οποία εκτεινόταν ολοένα πιο πράσινα, καθώς οι λόφοι τραβούσαν προς την ενδοχώρα και κατέληγαν σε πανύψηλες κορυφές. Τα παράλια, όπως και ο τόπος γύρω από την πρωτεύουσα, ήταν τελείως στεγνά, λες και ο ήλιος είχε ψήσει τα πάντα εκτός από την πλέον ανθεκτική βλάστηση. Καμία σχέση με τη μουλιασμένη, παγωμένη αυτοκρατορία που είχε αφήσει πίσω της.

Ήταν ένας τόπος αφθονίας, ευκαιριών, ένας τόπος όπου οι άνθρωποι δεν άρπαζαν απλώς ό,τι ήθελαν, όπου καμία πόρτα δεν ήταν κλειδωμένη και οι περαστικοί στον δρόμο σου χαμογελούσαν. Βέβαια, η Σελένια δε χολόσκαγε ιδιαίτερα αν κάποιος της χαμογελούσε ή το απέφευγε – όχι, καθώς περνούσαν οι μέρες, ξαφνικά της ήταν πολύ δύσκολο να καταφέρει τον εαυτό της να νοιαστεί για οτιδήποτε. Όποια αποφασιστικότητα, όποια οργή, οτιδήποτε αισθανόταν φεύγοντας από την Άνταρλιν είχε ξεθυμάνει, είχε κατασπαραχτεί από το τίποτα που πλέον κατασπάραζε τα σωθικά της.

Πέρασαν τέσσερις μέρες ώσπου να διακρίνει την πελώρια πρωτεύουσα, χτισμένη πάνω στους λοφίσκους. Βαρέξε, η πόλη όπου είχε γεννηθεί η μητέρα της· η παλλόμενη καρδιά του βασιλείου.

Παρότι η Βαρέζε ήταν καθαρότερη σε σχέση με το Ρίφτχολντ και διέθετε άφθονα πλούτη, κατανεμημένα μεταξύ των ανώτερων και των κατώτερων τάξεων, δεν έπανε να είναι μια πρωτεύουσα με φτωχογειτονιές και σκοτεινά σοκάκια, ιερόδουλες και τζογαδόρους – και η Σελένια δε χρειάστηκε πολύ χρόνο για να ανακαλύψει τον υποκόσμο της.

Στον δρόμο παρακάτω, τρεις από τους φρουρούς του παζαριού κοντοστάθηκαν κι έπιασαν την κουβέντα, οπότε η Σελείνα στήριξε το πιγούνι πάνω στις παλάμες της. Όπως όλοι οι φρουροί σ' αυτό το βασίλειο, έτσι κι αυτοί φορούσαν ελαφριές πανοπλίες και κουβαλούσαν πάνω τους κάμποσα όπλα. Οι φήμες ήθελαν τους στρατιώτες της Γουέντλιν να έχουν εκπαιδευτεί από τα ξωτικά ώστε να είναι ανελήθοι, πονηροί και σβέλτοι. Η Σελείνα, στο μεταξύ, δεν είχε καμία απολύτως διάθεση να διαπιστώσει αν ίσχυαν οι φήμες για περὶ που μια ντουζίνα διαφορετικούς λόγους. Οπωσδήποτε έμοιαζαν πολύ πιο παρατηρητικοί απ' ό,τι ο μέσος σκοπός στο Ρίφτχολντ – κι ας μην είχαν αντιληφθεί ακόμη την παρουσία της ασασίνου ανάμεσά τους. Βέβαια, τώρα πια η Σελείνα ήξερε καλά ότι αποτελούσε απειλή μονάχα για την ίδια.

Παρότι ψηνόταν στον ήλιο κάθε μέρα και πλενόταν με κάθε ευκαιρία σε κάποιο από τα πολλά σιντριβάνια στις πλατείες της πόλης, η Σελείνα εξακολουθούσε να αισθάνεται το αίμα του Άρτσερ Φιν να ποτίζει την επιδερμίδα της, να μουσκαίνει τα μαλλιά της. Παρά τους διαρκείς θορύβους και τους ρυθμούς της Βαρέζε, εξακολουθούσε να ακούει τα βογκητά του Άρτσερ την ώρα που τον έσφαζε σ' εκείνη τη στοά κάτω από το κάστρο. Και παρά το κρασί και τη ζέστη, εξακολουθούσε να βλέπει τον Κέολ, τη φρίκη που αλλοίωνε το πρόσωπό του, όταν έμαθε για την καταγωγή της από τα ξωτικά και την τερατώδη δύναμη που θα μπορούσε εύκολα να την καταστρέψει, πόσο κούφια και ζοφερή ήταν μέσα της.

Συχνά αναρωτιόταν αν είχε καταφέρει ο Κέολ να βρει την απάντηση στον γρίφο που του είχε πει, στις αποβάθρες του Ρίφτχολντ. Και εφόσον είχε ανακαλύψει την αλήθεια... Η Σελείνα δεν επέτρεπε ποτέ στον εαυτό της να προχωρήσει τη σκέψη της ως εκείνο το σημείο. Δεν ήταν τώρα καιρός να σκέφτεται τον Κέολ, ούτε την αλήθεια ούτε και τίποτε απ' όλα εκείνα τα πράγματα που είχαν καταστήσει την ψυχή της τόσο άνευρη και αποκαμωμένη.

Παρατηρώντας τους φρουρούς του παζαριού, η Σελείνα άγγιξε ελαφρά το σκισμένο χείλος της και συνοφρυώθηκε, έτσι που η κίνησή έκανε το στόμα της να πονέσει ακόμα χειρότερα. Της άξιζε εκεί-

νο το συγκεκριμένο χτύπημα που είχε δεχτεί στη διάρκεια του καβγά που η ίδια είχε προκαλέσει χτες τη νύχτα στην ταβέρνα – είχε τραβήξει ξεγυρισμένη κλοτσιά στ' αχαμνά ενός άντρα και, μόλις εκείνος κατάφερε να συνέλθει κάπως, ήταν εξαγριωμένος, αν και η λέξι δε φτάνει να περιγράψει την κατάσταση του. Αποσύροντας την παλάμη από το στόμα της, η Σελείνα παρατήρησε τους φρουρούς μερικές στιγμές. Οι άντρες δε δέχονταν δωροδοκίες από τους εμπόρους ούτε τους τραμπούκισαν ή τους απειλούσαν με πρόστιμα, όπως έκαναν οι φρουροί και οι αξιωματούχοι στο Ρίφτχολντ. Κάθε αξιωματούχος και στρατιώτης που είχε δει μέχρι στιγμής η Σελείνα της είχε φανεί αντίστοιχα... καλός.

Με τον ίδιο τρόπο που ο Γάλαν Άσριβερ, ο διάδοχος της Γουέντλιν, ήταν καλός.

Καταφέροντας να ανασύρει από μέσα της κάποια υποψία εκνευρισμού, η Σελείνα έβγαλε τη γλώσσα της. Στους φρουρούς, στο παζάρι, στο γεράκι που κούρνιαζε στην καμινάδα παραδίπλα, στο κάστρο και στον πρίγκιπα που κατοικούσε εκεί. Ευχήθηκε να μην είχε ξεμείνει από κρασί τόσο νωρίς μέσα στη μέρα.

Είχε μεσολαβήσει μια βδομάδα απ' όταν βρήκε τρόπο να τρυπώσει στο κάστρο, τρεις μέρες μετά την άφιξή της στη Βαρέζε. Μια βδομάδα έπειτα από κείνη την απαίσια μέρα, όταν όλα της τα σχέδια τινάχτηκαν στον αέρα.

Ένα δροσερό αεράκι φύσηξε γύρω της, φέρνοντας μαζί του τις ευωδιές των μπαχαρικών από τους πάγκους των πραγματευτάδων που εκτείνονταν κατά μήκος του παρακείμενου δρόμου: μοσχοκάρυδο, θυμάρι, κύμινο, λεμονόχορτο. Πήρε βαθιά ανάσα, αφήνοντας τα αρώματα να συνεφέρουν το ζαλισμένο από τον ήλιο και το κρασί κεφάλι της. Από κάποια γειτονική ορεινή πολίχνη ήχησε ο χτύπος καμπανών, ενώ σε κάποια πλατεία της πόλης ένας βάρδος έπιανε έναν χαρούμενο, μεσημεριανό σκοπό. Η Νιχίμια θα ενθουσιαζόταν με αυτόν τον τόπο.

Στη στιγμή ο κόσμος όλος έσβησε, τον κατάπιε η άβυσσος που πλέον φώλιαζε μέσα της. Η Νιχίμια δε θα επισκεπτόταν ποτέ τη Γουέντλιν. Δε θα περιδιάβαινε ποτέ το παζάρι των μπαχαρικών ού-

τε θα αφουγκραζόταν τις ορεινές καμπάνες. Ένα βάρος πλάκωσε το στήθος της Σελέινα.

Το σχέδιο φάνταζε άψογο, όταν πρωτοήρθε στη Βαρέζε. Ενώ παρατηρούσε τις άμυνες του βασιλικού κάστρου για να καταλάβει πώς λειτουργούσαν, αναλογιζόταν πώς θα εντόπιζε τη Μείβ προκειμένου να μάθει περισσότερα για τα Κλειδιά. Τα πάντα εξελίσσονταν ομαλά, άψογα, μέχρι...

Μέχρι που έφτασε εκείνη η αναθεματισμένη μέρα, όταν εντόπισε πως οι φρουροί άφηναν ένα κενό στις άμυνές τους, στο νότιο τείχος, κάθε απόγευμα ακριβώς στις δύο, κι έμεινε με το στόμα ανοιχτό, βλέποντας πώς λειτουργούσε ο μηχανισμός της πύλης. Μέχρι τη στιγμή που ο Γκάλαν Άσριβερ είχε περάσει καλπάζοντας από κείνες τις πύλες, έτσι που μπορούσε να τον διακρίνει ολοκάθαρα από την κρυψώνα της, στη στέγη του σπιτιού κάποιου άρχοντα.

Δεν ήταν η μορφή του, η σταρένια επιδερμίδα του και τα μαύρα μαλλιά του που της έκοψαν τα πόδια. Δεν ήταν καν το γεγονός πως, ακόμα κι από κείνη την απόσταση, μπορούσε να διακρίνει τα γαλαζοπράσινα μάτια του – ίδια με τα δικά της, κι αυτός ήταν ο λόγος που συνήθως κυκλοφορούσε στους δρόμους σκεπασμένη με κουκούλα.

Όχι. Ήταν ο τρόπος που οι άνθρωποι ξέσπασαν σε επευφημίες.

Εκείνον επευφημούσαν, τον πρίγκιπά τους. Τον λάτρευαν, έτσι όπως προχωρούσε, με το γοητευτικό του χαμόγελο και την ελαφριά πανοπλία του να λαμπυρίζει κάτω από τον ατέρμονο ήλιο, καθώς ο πρίγκιπας και οι στρατιώτες πίσω του τραβούσαν προς τη βόρεια ακτή προκειμένου να συνεχίσουν το σπάσιμο του ναυτικού αποκλεισμού. Το σπάσιμο του ναυτικού αποκλεισμού... Ο πρίγκιπας – ο στόχος της – αγωνιζόταν, ανάθεμά τον, απέναντι στον ναυτικό αποκλεισμό που επιχειρούσε να επιβάλει η Άνταρλιν, και ο λαός τον... λάτρευε γι' αυτό.

Είχε ακολουθήσει τον πρίγκιπα και τους άντρες του στους δρόμους της πόλης, πηδώντας από τη μια σκεπή στην διπλανή, και θα της ήταν αρκετό να καρφώσει ένα βέλος σ' εκείνα τα γαλαζοπράσινα μάτια και να τον σωριάσει νεκρό. Εκείνη, όμως, τον ακολούθησε ως τα τείχη της πόλης, ενώ οι επευφημίες ολοένα δυνάμωναν, οι άν-

θρωποι έστρωναν τον δρόμο του με λουλούδια και όλοι χαμογελούσαν πλατιά, γεμάτοι περηφάνια για τον τέλειο, υποδειγματικό πρίγκιπά τους.

Η Σελείνα είχε φτάσει στις πύλες της πόλης την ώρα που άνοιγαν για να του επιτρέψουν να περάσει. Κι όταν ο Γάλαν Άσριβερ χάρθηκε στο ηλιοβασίλεμα, τραβώντας προς τον πόλεμο και τη δόξα, για να αγωνιστεί για το καλό και την ελευθερία, αυτή απέμεινε να στέκεται σ' εκείνη τη στέγη μέχρι που ο πρίγκιπας μετατράπηκε σε κουνκίδα στο βάθος του ορίζοντα.

Κι ύστερα τράβηξε στην πλησιέστερη ταβέρνα και ενεπλάκη στον πιο ματωμένο, στον πιο βίαιο καβγά που είχε προκαλέσει ποτέ της, ώσπου κλήθηκε η φρουρά της πόλης, οπότε η Σελείνα εξαφανίστηκε λίγες στιγμές προτού οδηγηθούν όλοι οι άλλοι στα κρατητήρια. Κι ύστερα, την ώρα που η μύτη της έτρεχε αίματα πάνω στο στήθος του πονκαμίσου της κι εκείνη έφτυνε ματωμένα σάλια στο πλακόστρωτο, αποφάσισε πως δεν επρόκειτο να κάνει το... παραμικρό.

Τα σχέδιά της ήταν ολότελα μάταια. Η Νιχίμια και ο Γάλαν θα είχαν οδηγήσει τον κόσμο στην ελευθερία, και η φίλη της κανονικά έπρεπε να είναι ζωντανή. Ο πρίγκιπας και η πριγκίπισσα θα μπορούσαν μαζί να είχαν νικήσει τον βασιλιά της Άνταρλιν. Όμως η Νιχίμια ήταν νεκρή και ο όρκος της Σελείνα –ο βλακώδης, θλιβερός όρκος της– δεν άξιζε πεντάρα τη στιγμή που υπήρχαν λατρεμένοι διάδοχοι, όπως ο Γάλαν, που θα μπορούσαν να καταφέρουν απείρως περισσότερα πράγματα. Είχε αποδειχτεί αφελής όταν έδωσε εκείνον τον όρκο.

Ακόμα και ο Γάλαν... μετά βίας έκανε την παραμικρή διαφορά απέναντι στις δυνάμεις της Άνταρλιν, κι εκείνος είχε ολόκληρη αρμάδα στη διάθεσή του. Η Σελείνα ήταν μόνη της, ένα χαμένο κορμί. Εφόσον η Νιχίμια δεν είχε καταφέρει να εμποδίσει τον βασιλιά... τότε εκείνο το σχέδιο να βρει τρόπο να επικοινωνήσει με τη Μείβ ήταν τελείως άχρηστο.

Ευτυχώς, ακόμη δεν είχε συναντήσει κάποιο από τα αρχοντικά – ούτε ένα ρημάδι– ή τα ξωτικά, δεν είχε εντοπίσει καν κάποιο ίχνος μαγείας. Είχε βάλει τα δυνατά της προκειμένου να το αποφύγει.

Προτού ακόμη εντοπίσει τον Γκάλαν, φρόντιζε να παραμένει σε απόσταση από κείνους τους πάγκους στο παζάρι που πουλούσαν τα πάντα, από γιατρικά μέχρι φυλαχτά και φίλτρα, σημεία που συνήθως κατακλύζονταν επίσης από πλανόδιους διασκεδαστές ή μισθοφόρους, οι οποίοι διέθεταν στους ενδιαφερομένους την τέχνη τους για να βγάλουν το ψωμί τους. Η Σελείνα είχε μάθει σε ποιες ταβέρνες σύχναζαν οι κάτοχοι της μαγείας, οπότε δεν πλησίαζε καν εκεί. Κι αυτό γιατί κάποιες φορές αισθανόταν ένα γαργαλιστικό, νευρικό πράγμα να αφυπνίζεται στα σωθικά της έτσι και διαισθανόταν έστω κι ένα ίχνος της δύναμής του.

Είχε περάσει μια βδομάδα αφότου ματαίωσε το σχέδιό της και εγκατέλειψε κάθε προσπάθεια να νοιάζεται για οτιδήποτε. Στο μεταξύ, υποψιαζόταν πως θα μεσολαβούσαν ακόμα πολλές βδομάδες μέχρι να αποφασίσει ότι είχε σιχαθεί πραγματικά να τρώει τέγκια ή να μπλέκεται κάθε νύχτα σε καβγάδες, μόνο και μόνο για να νιώσει κάτι, ή να κατεβάζει σαν τη νεροφίδα ξινισμένο κρασί, αραγμένη σε κεραμοσκεπές, όλη μέρα.

Όμως το λαρύγγι της είχε στεγνώσει και το στομάχι της γουργούριζε, οπότε η Σελείνα ξεκόλλησε με αργές κινήσεις από το χείλος της στέγης. Προσεκτικά, όχι εξαιτίας εκείνων των ξύπνιων φρουρών αλλά περισσότερο επειδή το κεφάλι της έφερνε πραγματικά σβούρες. Δεν είχε εμπιστοσύνη στον εαυτό της πως θα την ένοιαζε αρκετά ώστε να αποτρέψει μια πτώση.

Αγριοκοίταξε τη λεπτή ουλή που εκτεινόταν πάνω στην παλάμη της, έτσι όπως κατέβαινε από μια υδρορροή και πατούσε το πόδι της σ' ένα σοκάκι, πίσω από τον δρόμο του παζαριού. Πλέον δεν ήταν τίποτα περισσότερο από μια υπενθύμιση της θλιβερής υπόσχεσης που είχε δώσει πάνω από τον μισοπαγωμένο τάφο της Νιχίμια, εδώ και περισσότερο από έναν μήνα, και ταυτόχρονα υπενθύμιση όλων των πραγμάτων και των ανθρώπων που είχε κρεμάσει με τη συμπεριφορά της. Ακριβώς όπως το δαχτυλίδι της με τον αμέθυστο, το οποίο έχανε κάθε νύχτα στα χαρτιά και το ξανακέρδιζε πριν από το ξημέρωμα.

Παρά όσα είχαν συμβεί και τον ρόλο του Κέολ στον θάνατο της

Νιχίμια, παρότι η Σελέινα είχε καταστρέψει οτιδήποτε υπήρχε μεταξύ τους, δεν είχε καταφέρει να απαρνηθεί το δαχτυλίδι του. Το είχε χάσει ήδη τρεις φορές στα χαρτιά, καταλήγοντας να το ανακτήσει – με κάθε μέσο. Μια λεπίδα έτοιμη να φωλιάσει ανάμεσα στα πλευρά του άλλου συνήθως αποδεικνυόταν πολύ πειστικότερη απ' ό,τι κάποιο λεκτικό επιχείρημα.

Η Σελέινα σκέφτηκε πως ήταν ένα θαύμα που είχε καταφέρει να φτάσει στο σοκάκι, εκεί που οι σκιές φευγαλέα την τύφλωσαν. Στήριξε την παλάμη της πάνω στον δροσερό πέτρινο τοίχο, δίνοντας χρώνο στα μάτια της να προσαρμοστούν, ενώ ζητούσε από το κεφάλι της να πάψει να γυρίζει σαν σβούρα. Ένα χάλι... ήταν ολόκληρη ένα μαύρο χάλι. Αναρωτήθηκε τότε θα έμπαινε στον κόπο να συνέλθει.

Η ξινή αποφορά της γυναίκας εισέβαλε στα ρουθούνια της Σελέινα πριν καν τη δει. Κι ύστερα, δυο γουρλωμένα, κιτρινωμένα μάτια βρέθηκαν μπροστά στο πρόσωπό της κι ένα ζευγάρι σταφιδιασμένα, σκασμένα χείλη σάλεψαν για να μουρμουρίσουν απειλητικά: «Βρομιάρα! Μη σε πετύχω ξανά στο κατώφλι μου!»

Η Σελέινα αποτραβήχτηκε, ανοιγοκλείνοντας τα μάτια, αντιμέτωπη με την άστεγη γυναίκα και το... κατώφλι της, το οποίο ήταν απλώς μια εσοχή στον τοίχο παραγεμισμένη με σκουπίδια και κάτι τσουβάλια που πρέπει να περιείχαν όλα της τα υπάρχοντα. Η ίδια η γυναίκα ήταν καμπουριασμένη, τα μαλλιά της αλουστα και τα δόντια της σαπισμένα απομεινάρια. Η Σελέινα ανοιγόκλεισε ξανά τα μάτια και τότε το πρόσωπο της γυναίκας πήρε καθαρή μορφή. Έξαλλη, μισότρελη και λερή.

Η Σελέινα σήκωσε τις παλάμες της, καθώς έκανε ένα βήμα προς τα πίσω, κι ύστερα ακόμα ένα. «Συγγνώμη».

Η γυναίκα έφτυσε μια παχιά ροχάλα στο πλακόστρωτο, δυο πόντους παραδίπλα από τις σκονισμένες μπότες της Σελέινα. Αδυνατώντας να βρει τη δύναμη να αηδιάσει ή να εξοργιστεί, η Σελέινα θα είχε απομακρυνθεί, αν δεν είχε διακρίνει φευγαλέα την κατάσταση της έτσι όπως σήκωνε το βλέμμα της από το πηχτό σάλιο.

Βρόμικα ρούχα – λεκιασμένα, σκονισμένα και σκισμένα. Για να μη σχολιάσει καν ότι μύριζε απαίσια. Κι αυτή η άστεγη γυναίκα εί-

χε περάσει για... άστεγη και την ίδια, για κάποια που διεκδικούσε το πόστο της στους δρόμους.

Μάλιστα. Τι... έξοχη κατάσταση. Πρωτοφανής κατάντια, ακόμα και για τα μέτρα της. Ίσως, κάποια στιγμή στο μέλλον, όλο αυτό να της φάνταζε αστείο, αν έμπαινε στον κόπο να το αναπολήσει. Δυσκολευόταν να θυμηθεί την τελευταία φορά που είχε γελάσει.

Τουλάχιστον μπορούσε να αντλήσει κάποια παρηγοριά από τη σκέψη πως τα πράγματα δεν μπορούσαν να γίνουν χειρότερα.

Εκείνη τη στιγμή, όμως, μια μπάσα αντρική φωνή ακούστηκε να γελά πνιχτά από τις σκιές πίσω της.

Η ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΗΣ ΣΤΑΧΤΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ ΔΕΝ ΠΡΟΣΚΥΝΑΕΙ ΚΑΝΕΝΑΝ.

Η Σελείνα Σαρντόθιεν κατόρθωσε να επιβιώσει από θανάσιμες αναμετρήσεις και σπαραχτικές προσωπικές τραγωδίες, όμως αυτή τη φορά είναι υποχρεωμένη να ταξιδέψει σε έναν άγνωστο τόπο, προκειμένου να αναμετρηθεί με την πιο ζοφερή αλήθεια της. Μια αλήθεια ικανή να ανατρέψει τη ζωή της ως τώρα –και το μέλλον της– ολοκληρωτικά.

Στο μεταξύ, τερατώδεις δυνάμεις κάνουν την εμφάνισή τους στον ορίζοντα, αποφασισμένες να υποδουλώσουν τον κόσμο της. Προκειμένου να βγει νικήτρια, η Σελείνα θα χρειαστεί να βρει τη δύναμη όχι μόνο να αναμετρηθεί με το κακό που ετοιμάζεται να σαρώσει τα πάντα, αλλά να τιθασει και τους εσωτερικούς της δαίμονες. Αν θέλει να επικρατήσει σε αυτή τη μάχη, θα χρειαστεί να βρει το σθένος ώστε να αντιμετωπίσει το πεπρωμένο της – και να επιτρέψει στη φλόγα της να αναδυθεί, ισχυρότερη από κάθε άλλη φορά.

Το τρίτο βιβλίο της ευπώλητης σειράς *Γυάλινος Θρόνος* συνεχίζει το επικό ταξίδι της Σελείνα, καθώς εξελίσσεται από γυναίκα σε πολεμίστρια.

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΑΠΟ 25 ΕΚΑΤ. ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ.

ΕΧΕΙ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΕΙ ΣΕ 38 ΓΛΩΣΣΕΣ.

Από 14 ετών

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s y c h o g i o s . g r

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 30971